

Raad voor Vreemdelingen- betwistingen

Arrest

nr. 165304 van 6 april 2016
in de zaak RvV 106 548 / VIII

In zake:

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Sylvie MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 30 maart 2016 (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Françoise JACOBS, die loco advocaat Sylvie MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Larsen DE WITTE, die loco advocaat Carmenta DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 17 december 2015 België binnen en dient een asielaanvraag in op 18 december 2015.

Uit een HIT Eurodac-onderzoek op 18 december 2015 naar de vingerafdrukken van de verzoekende partij blijkt dat de verzoekende partij reeds geregistreerd werd in Bulgarije op 10 december 2015 ten gevolge van een verzoek om internationale bescherming.

Op 26 januari 2016 verzoeken de Belgische autoriteiten de Bulgaarse autoriteiten om de terugname van de verzoekende partij op grond van artikel 18.1.b van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III-Verordening).

Op 2 februari 2016 delen de Bulgaarse autoriteiten mee dat zij instemmen met de terugname van de verzoekende partij.

Op 30 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing:

"Betrokkene verklaarde dat hij op 17.12.2015 is aangekomen in België. Op 18.12.2015 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te Sultampur en verklaarde 18 jaar (01.01.1997) oud te zijn. Op 17.03.2016 meldde Meester M. D. [...] loco Meester S.M. [...] haar tussenkomst in het dossier van betrokkene.

Uit het Eurodacverslag van 18.12.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Bulgaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacverslag werden geregistreerd ten gevolge een verzoek om internationale bescherming. De Bulgaarse autoriteiten hebben op 02.02.2016 het verzoek tot terugname van bovengenoemde persoon ingewilligd.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 21.01.2016 dat dit zijn eerste asielaanvraag is in België en dat hij nooit eerder ergens anders asiel heeft gevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 18.12.2015 waaruit blijkt dat er op basis van zijn vingerafdrukken door de Bulgaarse autoriteiten een verzoek tot internationale bescherming werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem. Betrokkene verklaarde daarop dat het zijn doel was om naar België te komen en dat onderweg zijn vingerafdrukken onder druk genomen werden en dat hij zelfs niet geweten zou hebben waar het was en dat hij er zeker geen asiel wilde aanvragen. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 21.01.2016 dat hij twee en een halve maand voor zijn aankomst in België per auto en te voet vanuit Afghanistan vertrokken is naar Iran. Betrokkene verklaarde dat hij één dag in een opvanghuis van de smokkelaar verbleef maar waar dit was, stelde betrokkene niet te weten. Vanuit Iran zou betrokkene vervolgens per auto naar Turkije gereisd zijn waar hij twee tot drie dagen in een opvanghuis van de smokkelaar verbleef op een onbekende plaats. Vanuit Turkije zou betrokkene te voet naar Bulgarije gereisd zijn waar hij werd tegengehouden en zeventwintig dagen in een gesloten centrum in Bosmanski doorbracht en dat hij onder dwang zijn vingerafdrukken heeft moeten geven. Na zevenentwintig dagen zou betrokkene vanuit Bulgarije per trein en bus gedurende zeven dagen onderweg geweest zijn naar België via landen en steden die hij niet gezien heeft omdat het allemaal zo snel ging. Op 17.12.2015 zou betrokkene in België zijn aangekomen waar hij op 18.12.2015 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Dublin- Staten niet te hebben verlaten.

Vooreerst dient met betrekking tot de initiële verklaring van betrokkene dat hij nergens anders asiel heeft aangevraagd maar dat hij wel zijn vingerafdrukken onderweg heeft moeten geven onder dwang maar dat hij niet weet waar dit was (DVZ, vraag 24) om vervolgens tijdens zijn reisroute aan te geven dat hij in Bulgarije een gesloten centrum terecht kwam in Bosmanski en dat hij daar zijn vingerafdrukken heeft moeten geven maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd en dat hij er gezegd zou hebben dat hij verder wilde reizen naar België en dat hij na een verblijf van zevenentwintig dagen in een gesloten centrum vanuit Bulgarije naar België reisde (DVZ, vraag 22, 24, 33 en 37) en vervolgens in België asiel aanvraag, te worden opgemerkt dat uit de codering in het Eurodacverslag van 18.12.2015 met name BG1BR105C1512100015 blijkt dat er voor betrokkene wel degelijk en effectief een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem en dit door de Bulgaarse autoriteiten. De codering '1' na de landencode BG verwijst immers zoals vastgelegd in art. 24§4 van Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 betreffende de instelling van

„Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT- systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Bulgarije of deze intentie in Bulgarije niet kenbaar heeft gemaakt, is niet aannemelijk. De Bulgaarse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Bulgaarse autoriteiten. Wat de verklaringen van betrokkene betreft dat hij in Bulgarije zijn vingerafdrukken onder druk diende af te geven en dat hij gezegd heeft dat hij verder wilde reizen naar België (DVZ, 24 & 33), dient te worden opgemerkt dat in art. 29 van Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT- systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), (verder: Verordening (EU) nr. 603/2013) wordt gesteld dat het laten nemen van de vingerafdrukken voor personen die onder art. 9§1- in casu asielzoekers vanaf de leeftijd van 14 jaar -, onder art. 14§1 - in casu elke vreemdeling vanaf de leeftijd van 14 jaar komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden - onder of art. 17§1 - in casu om na te gaan of een onderdaan van een derde of een staatloze vanaf de leeftijd van 14 jaar die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft, reeds eerder in een andere lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend - van Verordening (EU) nr. 603/2013, een verplichting is.

Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeldt in art. 9§1, art. 14§1 of art. 17§1 van deze Verordening is derhalve niet verblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting voor de vreemdeling in de gevallen bepaald in art. 9§1, art. 14§1 en art. 17§1 van Verordening (EU) nr. 603/2013. Dat betrokkene derhalve verplicht of gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven, kan dan ook niet beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 18.12.2015 waaruit blijkt dat betrokkene in Bulgarije asiel heeft aangevraagd niettegenstaande dat hij er geen asiel heeft aangevraagd en dat hij er verklaarde zou hebben dat hij verder wilde reizen naar België (DVZ, vraag 24 & 33), werd rekening houdende met deze gegevens op 26.01.2016 op basis van het voorgaande een terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-III-Verordening) aan de bevoegde Bulgaarse autoriteiten overgemaakt.

De Bulgaarse autoriteiten hebben dit terugnameverzoek op 02.02.2016 ingewilligd op basis van art. 20§5 van de Dublin-III-Verordening.

De Bulgaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten in hun terugnameakkoord eveneens dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Bulgarije geregistreerd is onder de gegevens van S. K. F. [...], geboren op 12.01.1990 met het staatsburgerschap van Afghanistan. Uit de informatie vervat in het Bulgaarse terugnameakkoord van 02.02.2016 blijkt dat de gegevens die betrokkene in Bulgarije heeft opgegeven, met name S. K. F. [...], geboren op 12.01.1990 met het staatsburgerschap van Afghanistan essentieel verschillen van de in België opgegeven identiteitsgegevens, met name S. F. M. [...] geboren in 1997 (*01.01.1997) met het staatsburgerschap van Afghanistan. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals namen en geboortedata in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen en wijst op het doelbewust trachten te misleiden van de autoriteiten die zijn asielverzoek registreerden. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen.

Door het gebruiken van verschillende namen en leeftijden in verschillende landen ondergraaft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze te

meer daar betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 21.01.2016 expliciet verklaarde dat hij geen andere namen, voornamen, geboortedata, geboorteplaatsen, geboortelanden of nationaliteiten heeft gevoerd (DVZ, vraag 3) terwijl uit de informatie vervaardigd op zijn gehoor van 21.01.2016 en de informatie vervaardigd in het Bulgaarse terugnameakkoord van 02.02.2016 het tegendeel blijkt.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Bulgarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat betrokkene er niet in slaagt aannemelijk te maken of aan te tonen dat hij het grondgebied van de Dublin-Staten verlaten zou hebben of kan aantonen of aannemelijk maken dat hij het grondgebied van de Dublin-Staten voor meer dan drie maanden verlaten zou hebben. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat Bulgarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Bulgarije dan in België zou genieten. Bulgarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielerprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Bulgarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar Bulgarije zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij bezwaar heeft tegen een terugkeer naar Bulgarije omdat zijn vingerafdrukken er onder druk genomen werden en dat hij hen gezegd had dat hij verder wilde reizen naar België en niet in Bulgarije wilde blijven. Betrokkene verklaarde verder dat hij in Bulgarije niet slecht behandeld werd enkel dat zijn vingerafdrukken onder dwang genomen werden (DVZ vraag 33). Betrokkene verklaarde eerder tijdens zijn gehoor dat het zijn doel was om naar België te komen (DVZ, vraag 24 & 37). Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij niet naar Bulgarije wil omdat zijn vingerafdrukken er onder druk of dwang genomen werden, dient te worden opgemerkt dat in art. 29 van Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), (verder: Verordening (EU) nr. 603/2013) wordt gesteld dat het laten nemen van de vingerafdrukken voor personen die onder art. 9§1- in casu asielerzoekers vanaf de leeftijd van 14 jaar -, onder art. 14§1 - in casu elke vreemdeling vanaf de leeftijd van 14 jaar komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden - onder of art. 17§1 - in casu om na te gaan of een onderdaan van een derde of een staatloze vanaf de leeftijd van 14 jaar die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft, reeds eerder in een andere lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend - van Verordening (EU) nr. 603/2013, een verplichting is.

Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeldt in art. 9§1, art. 14§1 of art. 17§1 van deze Verordening is derhalve niet verblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting voor de vreemdeling in de gevallen bepaald in art. 9§1, art. 14§1 en art. 17§1 van Verordening (EU) nr. 603/2013. Dat betrokkene derhalve verplicht of gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven, kan dan ook niet beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten. Indien men aan deze verplichting niet wil meewerken en zich tracht te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken dan kan binnen deze context het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het

te bereiken doel, in het geval van betrokkene de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij verklaarde dat zijn vingerafdrukken onder dwang genomen werden en dat hij er toe gedwongen werd (DVZ, vraag 24 & 33), hetgeen in hoofde van betrokkene wijst op een gebrek aan medewerking ten opzichte van de Bulgaarse autoriteiten en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan echter niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de gegevens aanwezig in het administratief dossier kan er dan ook niet gesteld worden dat het eventuele door de Bulgaarse autoriteiten aangewende druk en/of wang zonder meer buitensporig van aard geweest zou zijn of dat de Bulgaarse politie op systematische wijze gebruik zou maken van geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn. Daarnaast dient er te worden gewezen op het feit dat indien betrokkene van oordeel is dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, hij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties.

Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties of dat deze hem niet zouden hebben willen hebben of kunnen helpen indien hij er een beroep op zou hebben gedaan. Betrokkene stelt naast zijn verklaring dat hij zijn vingerafdrukken moest geven en dat dit onder druk en dwang gebeurde dat hij niet slecht behandeld werd in Bulgarije en dat hij in Bulgarije gezegd heeft dat hij verder wilde reizen naar België (DVZ vraag 33). Betrokkene haalt met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten dan ook geen reden aan die een verzet tegen een overdracht naar Bulgarije zouden kunnen rechtvaardigen, integendeel, betrokkene verklaarde zelf dat hij in Bulgarije niet slecht behandeld werd.

Het is met betrekking tot deze verklaring van betrokkene aangaande zijn behandeling in Bulgarije op zijn minst merkwaardig te noemen dat Meester M. D. [...] loco Meester S. M. [...] in haar tussenkomst van 17.03.2016 op pagina 17 stelt dat de politie in Bulgarije buitensporig geweld gebruikt tegen asielzoekers aan de grens en dat haar cliënt op een gelijkaardige manier door de Bulgaarse politie werd behandeld en dat haar cliënt vreest dat hij bij een terugkeer opnieuw op dezelfde manier behandeld zal worden door de Bulgaarse autoriteiten (tussenkomst, 17.03.2016, p. 17). Betrokkene verklaarde immers zelf tijdens zijn gehoor op de DVZ van 21.01.2016 dat hij er niet slecht behandeld werd alleen dat hij onder druk zijn vingerafdrukken moest geven (DVZ, vraag 33). Betrokkene zelf heeft het op geen enkele moment tijdens zijn gehoor over geweld door de Bulgaarse autoriteiten op zijn fysieke integriteit en stelde dat hij in Bulgarije niet slecht behandeld werd.

Het is dan ook zeer merkwaardig om te moeten vaststellen dat Meester M. D. [...] in haar tussenkomst stelt dat haar cliënt het slachtoffer zou zijn geweest van fysiek geweld en zelfs van buitensporig geweld door de Bulgaarse politie terwijl betrokkene zelf tijdens zijn gehoor op de DVZ van 21.01.2016 helemaal geen melding maakt van fysiek geweld laat staan buitensporig fysiek geweld tijdens zijn gehoor op de DVZ van 21.01.2016 en stelt dat hij in Bulgarije niet slecht behandeld werd. Meester D. [...] slaagt er blijkbaar in om een selectieve lezing te maken van rapporten en informatie om die vervolgens zonder meer te extrapoleren naar de situatie van haar cliënt, terwijl haar cliënt zelf met geen woord rept over fysieke mishandeling of buitensporig geweld van de Bulgaarse autoriteiten naar hem toe, integendeel betrokkene verklaarde dat hij niet slecht behandeld werd in Bulgarije (DVZ, vraag 33). Wat betreft de verklaring van betrokkene dat hij in Bulgarije gezegd zou hebben dat hij verder wilde reizen naar België en niet in Bulgarije wilde blijven (DVZ, vraag 33) en dat het zijn doel was om naar België te komen (DVZ, vraag 24), dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Met betrekking tot de door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lidstaat, in casu Bulgarije, omwille van redenen die een verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten, dient dan ook te worden opgemerkt dat deze niet gerechtvaardigd zijn om zich tegen een overdracht te verzetten. In haar tussenkomst van 17.03.2016 tracht Meester M. D. [...] loco Meester S. M. [...] op grond van een selectieve lezing van het AIDA-landenrapport een aantal punctuele tekortkomingen inzake gezondheidszorg, hygiëne en bijstand van folken en advocaten in de verf te zetten waaruit een aantal structurele gebreken zouden moeten blijken terwijl uit het geheel van het meest recente rapport van 24.12.2015 geen pleidooi kan worden gelezen om Dublin-overdracht naar Bulgarije stop te zetten omwille van structurele tekortkomingen in de

Bulgaarse asielprocedure of opvangmodaliteiten. Wat betreft de door M. D. [.] loco Meester S.M. [.] aangehaalde herbevestiging van ECRE inzake het opschorten van Dublin-overdrachten naar Bulgarije van 07.04.2014 dient te worden opgemerkt dat deze informatie niet overeenstemt met het standpunt van het UNHCR van 15.04.2014. Bovendien blijkt uit het rapport van Nils Muiznieks naar aanleiding van zijn bezoek aan Bulgarije van 09 tot 11 februari 2015 en gepubliceerd op 22.06.2015 (CHR, Report by Nils Muiznieks, CHR of the Council of Europe, following his visit to Bulgaria from 09 to 11.02.2015, Strasbourg, 22.06.2015) niet dat er structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen worden vastgesteld, waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het loutere feit dat een aantal organisaties oproepen om de opschorting nog langer aan te houden, betekent niet dat er sprake zou zijn van systeemfouten in de Bulgaarse asielprocedure of de opvangstructuren voor asielzoekers. Wat betreft de selectieve passages die Meester D. [.] aanhaalt met betrekking tot de zogenaamde push-backs die door de Bulgaarse grensverantwoordelijken zouden worden doorgevoerd dient te worden opgemerkt dat betrokkene reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Bulgarije en dat zijn transfer via officiële weg zal verlopen zodat hij niet zal geconfronteerd worden met de grenscontrole instanties naar aanleiding van een illegale binnenkomst en er Meester D. [.] op geen enkele wijze aantoonbaar dat haar cliënt in dat geval zal worden teruggedreven of gedetineerd. De DVZ volgt dan ook geenszins de argumentatie die Meester M.D. [.] loco Meester S.M. [.] aanhaalt in haar tussenkomst dat de uit de informatie die zijn aanhaalt zou blijken dat de Bulgaarse asielinstanties niet bij machte zijn om haar cliënt te behandelen in overeenstemming met de internationale en Europese standaarden en dat er in Bulgarije een gebrekkige opvang is, gebrekkige bijstand van een tolk, een nog steeds er gebrekkige procedure ten gronde en dat er een ernstig risico is op het niet-naleven van het principe van non-refoulement en enorme problemen wat betreft politiegeweld en waarbij ze vraagt dat België zich op basis van art. 17 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk zou stellen voor de asielaanvraag van betrokken en dit omwille van hetgeen hieronder wordt uiteengezet. Wat een mogelijk risico betreft tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Bulgarije betreft, dient te worden opgemerkt dat het UNCHR in haar rapport van 02.01.2014, (UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 02.01.2014) stelde dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers effectief dergelijke structurele tekortkomingen vertoonde dat een overdracht van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordening opgeschort diende te worden. Op 01.04.2014 publiceerde het UNHCR (UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 01.04.2014) echter een update van haar rapport waarin het UNHCR stelt dat een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Het UNCHR stelt met betrekking tot personen die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen, na hun overdracht een asielprocedure kunnen opstarten, hun asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag indienen. Het UNHCR stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet automatisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden. Het rapport stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in de opvangcentrum van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze indien ze in het kader van een asielprocedure in het bezit gesteld worden van een registratiebewijs waardoor ze beschermd worden tegen "refoulement". Dat Bulgarije het non-refoulement zou schenden zoals Meester D. [.] aanhaalt of dat haar cliënt daar zonder meer het voorwerp van zou uitmaken wordt dan ook op geen enkele wijze door Meester D. [.] aangetoond. Daar waar het UNCHR bovendien in haar publicatie van 01.04.2014 stelt dat met voorzichtig dient om te gaan met de overdracht van asielzoekers die tot kwetsbare groepen behoren, dient te worden opgemerkt dat betrokkene een volwassen man is en er uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren omwille van een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt ook nergens dat hij nood zou hebben aan specifieke noden waardoor een overdacht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou inhouden of uitmaken. In het meest recent gepubliceerde "National Country Report" met betrekking tot Bulgarije, dd. 15.10.2015 en "last updated" op 24.12.2015 van het Bulgarian Helsinki Committee in samenwerking met ECRE wordt gesteld dat zowel Amnesty International in maart 2014 (AI, "Suspension of returns of asylum-seekers to Bulgaria must continue", AI, 07.03.2014) en ECRE op 07.04.2014 (ECRE, "ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers for asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation" 07.04.2014)

vroeg om de opschorting van overdrachten naar Bulgarije te behouden omdat er alsnog tekortkomingen in delen van het opvangsysteem en lacunes in de asielpcedure zouden bestaan en dat er vragen gesteld worden over het duurzaam karakter van de verbetering in het Bulgaarse asielsysteem op lange termijn (Savova Iliana, "National Country Report Bulgaria", AIDA, 15.10.2015 last updated op 24.12.2015). Met betrekking tot het rapport van Amnesty International waar naar verwezen wordt, dient te worden opgemerkt dat dit de neerslag is van een "follow-up visit" aan Bulgarije in maart 2014. In dit rapport erkent de NGO inspanningen van de Bulgaarse instanties, maar stelt dat nog meer inspanningen nodig zijn voordat overdrachten kunnen worden hervat. Betreffende het standpunt inzake overdrachten aan Bulgarije van ECRE, waar in het rapport van AIDA verwezen wordt, dient de aandacht gevestigd te worden op de laatste "update" van 24.12.2015 van het mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database" (AIDA, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", last updated 24.12.2015), waarin zowel wordt gewezen op blijvende pijnpunten als op verbeteringen. Het rapport stelt onder meer dat de meeste Bulgaarse opvangcentra intussen adequate opvang bieden. Er dient echter te worden opgemerkt dat de overheersende teneur van de rapporten van het UNHCR van 01.04.2014 en AIDA van 24.12.2015 is dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije weliswaar nog een aantal organisatorische tekortkomingen kennen, maar dat er vanaf eind 2013 ook sprake was van aanzienlijke verbeteringen op vlak van huisvesting en bijstand, toegang tot de asielpcedures en handhaving van het nonrefoulementprincipe en dat er niet langer gesteld kan worden dat het systeem van de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat er een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bestaat bij een overdracht van asielzoekers aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening. De DVZ is er zich terdege van bewust dat het AIDA-rapport van 24.12.2015 kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Er kan daar eventueel uit afgeleid worden dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanige ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is niet als voldoende zwaarwichtig beschouwen om tot een dergelijk besluit te komen. Er dient bovendien op gewezen te worden dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielpcedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Bulgaarse asielpcedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid.

Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers dat personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Daar waar de auteurs van het AIDA rapport dd. 24.12.2015 geen aanbevelingen doen betreffende overdrachten aan Bulgarije oordeelde het UNHCR, als vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties toch wel als een gezaghebbende bron te beschouwen, na een grondige en omvattende evaluatie dat een opschorting van overdrachten naar Bulgarije in het kader van Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Het UNCHR stelt echter wel expliciet dat men voorzichtig dient om te gaan met de overdracht van asielzoekers die tot kwetsbare groepen behoren. Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat betrokkene een volwassen man is geboren in 1996 en er uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren omwille van een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt ook nergens dat hij nood zou hebben aan specifieke noden waardoor een overdracht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou inhouden of uitmaken. Op basis van het een analyse van de aangehaalde rapporten van het UNCHR, dd 01.04.2014 en de meest recente update van het "National Country Report Bulgaria" van AIDA op 24.12.2015 blijkt

dan ook dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije momenteel dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR na haar rapport van 01.04.2014 geen rapporten meer gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn na het rapport van het UNHCR dd. 01.04.2014 evenmin nieuwe publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn na het rapport van het UNHCR dd. 01.04.2014 evenmin nieuwe publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bovendien blijkt uit het rapport van Nils Muiznieks naar aanleiding van zijn bezoek aan Bulgarije van 09 tot 11 februari 2015 en gepubliceerd op 22.06.2015 (CHR, Report by Nils Muiznieks, CHR of the Council of Europe, following his visit to Bulgaria from 09 to 11.02.2015, Strasbourg, 22.06.2015) niet dat er structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen worden vastgesteld, waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft het rapport "Trapped in Europe's Quagmire: The Situation of Asylum Seekers and Refugees in Bulgaria" van Tsvetelina Hristova, Raia Apostolova, Neda Deneva & Mathias Fiedler gepubliceerd in 2014 dient te worden opgemerkt dat rapport reeds in de disclaimer stelt dat: "the findings, interpretations and conclusions expressed in this report are those of the authors and do not necessarily reflect the views or official position of the funding bodies" waardoor men reeds kan twijfelen aan de betrouwbaarheid en het objectief karakter ervan. In tegenstelling tot dit meer recentere rapport zijn de observaties en vaststellingen van het UNHCR een officieel standpunt van het UNHCR dewelke een organisatie is die beschouwd mag worden als gezaghebbend en betrouwbaar. Het mag duidelijk zijn dat het officiële gepubliceerde standpunt van een officiële gezaghebbende internationale autoriteit zoals het UNHCR betrouwbaarder en objectiever geacht dient te worden dan een rapport waarin reeds in de disclaimer gesteld wordt dat de bevindingen, interpretaties en conclusies in het rapport de mening zijn van die van de auteurs en niet noodzakelijk de visie of officiële standpunt van zij die het subsidiëren. Zoals hogerop reeds gesteld zijn er evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Bulgaarse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers dat personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Met betrekking tot gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media dient bovendien te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analogo of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Zoals reeds gesteld heeft het UNHCR als gezaghebbende internationale autoriteit haar positie van april 2014 ten opzichte van Bulgarije niet gewijzigd.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-

493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen.

Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van de meest recente rapporten van het UNCHR van april 2014 en de meest recente update van het "National Country Report Bulgaria" van AIDA op 24.12.2015 niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Bulgarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Bulgaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Bulgarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Bulgarije er toe zal leiden dat hij gepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Bulgaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Bulgaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Een kopie van de aangehaalde rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene dat de Belgen zeer vriendelijk en respectvol zijn en dat ze zeer kalm zijn (DVZ, vraag 31). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene

in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat of haar bevolking door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient vooreerst te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 21.01.2016 verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Derhalve is een behandeling van het asielverzoek van betrokkene in België op basis van art. 6,, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 21.01.2016 dat deze goed is (DVZ, vraag 32). Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde of concrete elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Bulgarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Bulgarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van Bulgarije toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art.20§5 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013.

Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Bulgarije waar hij op de luchthaven van Sofia aan de bevoegde Bulgaarse autoriteiten zal worden overgedragen (4)."

Dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform art. 39/57, § 1, van de Vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door verweerder. De vordering is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief

resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 20 juncto 3 van de Dublin-III-Verordening, van de artikelen 3 §2, 15 en 17 van de Dublin-II-verordening, van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 6 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het zorgvuldighheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële en formele motiveringsplicht.

3.3.2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

5.1.1

Aan de verzoekende partij werd op 30 maart 2016 (kennisgeving 30 maart 2016) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot vasthouden in een bepaalde plaats (bijlage 26quater) betekend.

Als rechtsgrond voor de beslissing werd verwezen naar artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen j. art. 71/3 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 20(5) van de Dublin – III verordening.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"§ 1. (Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient), gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van (Europese regelgeving die België bindt), over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

(Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan (...)

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

(...)

(Onverminderd het eerste (...) lid, onderzoekt (de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.)

(Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.)

§ 2. (Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.) Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet. (...)"

Art. 20 (5) van de dublin-III verordening stelt als volgt:

"De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is."

De verwerende partij steunt zich bij het nemen van de bestreden beslissing op:

- het gegeven dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij in Bulgarije werden geregistreerd en dat Bulgarije ook een asielaanvraag voor verzoeker zou hebben geregistreerd;
- verzoeker enkel aanhaalt dat hij wenst dat België zijn asielaanvraag zou behandelen en dat hij niet zou hebben te kennen gegeven dat hij eerder zou zijn mishandeld door de Bulgaarse instanties;
- het feit dat de asielprocedure in Bulgarije correct verloopt en er geen aanleidingen zijn om te denken dat verzoeker zich niet opnieuw zou kunnen richten tot de asielprocedure of zou worden opgesloten tijdens de asielprocedure of in slechte opvangomstandigheden zou terechtkomen tijdens de asielprocedure;
- er geen enkele aanleiding is dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zouden respecteren.

Verzoeker haalt aan dat hij inderdaad steeds heeft gezegd dat er vingerafdrukken werden genomen, doch verzoeker heeft in de praktijk nooit iets van een soort asielprocedure mogen ervaren, immers verzoeker werd botweg 27 dagen in een gesloten centrum gestopt.

Verweerster kan dan ook niet slagen in haar beweringen dat verzoeker een selectieve lezing zou maken van de door hem aangehaalde rapporten in het schrijven dd. 17 maart 2016 waarbij verzoeker zich heeft verzet tegen een terugname door Bulgarije nu verzoeker wel degelijk aan de lijve heeft mogen ondervinden hoe de Bulgaarse instanties omgaan met de instroom aan vluchtelingen.

Met name door deze mensen op te sluiten in gesloten centra en in het ongewisse te laten over hun eventuele al dan niet geregistreerde procedure...

Volgens verweerster zou uit het rapport van Nils Muiznieks dd. 22 juni 2015 en het standpunt van Eccre dd. 7 april 2014 niet volgen dat er structurele tekortkomingen zijn in de asielprocedure in Bulgarije nu dit niet zou stroken met het standpunt van UNHCR van 1 april 2014 waarbij het een update zou hebben gemaakt van het vorig standpunt waarbij zij stelden dat overnames dienden te worden opgeschort omdat er structurele tekortkomingen waren. Uit de update zou mogen blijken dat een algemene opschorting niet meer van toepassing zou zijn, aldus is verweerster van mening dat er zich geen problemen zouden mogen stellen inzake verzoeker nu hij geen kwetsbaar profiel heeft doch een alleenstaande man is.

Evenwel erkent verweerster even later dat het inderdaad uit rapporten van Amnesty International en Eccre blijkt dat naderhand nog werd gesteld om het standpunt inzake opschortingen te behouden nu er wel degelijk alsnog tekortkomingen werden vastgesteld in delen van het opvangsysteem en lacunes in de asielprocedure.

Evenwel meent verweerster te mogen afleiden dat de teneur is dat er ondanks blijvende pijnpunten verbeteringen zijn opgetreden, dat verweerster zich bewust is van het feit dat het AIDA rapport van 24 december 2016 weliswaar stelt dat er kritische kanttekeningen zouden moeten geplaatst worden bij de condities in de opvangfaciliteiten doch dat er volgens verweerster geen danig structurele tekortkomingen zouden zijn die een schending van art. 3 EVRM zouden uitmaken.

Hieruit volgt dat verweerster zelf stelt met de meeste omzichtigheid te moeten omgaan met overdrachten naar Bulgarije omdat ook uit recente objectieve informatie blijkt dat zowel het opvangsysteem als het asielsysteem nog niet op punt staat en kritisch dient te worden benaderd, doch

zij gaat er zomaar vanuit dat dit voor verzoeker evenwel geen probleem zou stellen zonder ook maar enige garantie of zekerheid.

Daarenboven wenst verzoeker toch echt wel te benadrukken dat de situatie in Bulgarije op vlak van zowel opvang als asiel helemaal niet zo is zoals verweerder tracht voor te stellen en dat terugname zonder de minste garantie op het feit dat er zich geen tekortkoming zou voordoen in hoofde van verzoeker wel degelijk verzoeker kan blootstellen aan een mogelijke schending van art. 3 EVRM.

Immers het UNHCR rapport van april 2014 waarop verweerder zich steunt om te stellen dat er voor verzoeker geen probleem zou zijn te meer hij niet behoort tot een kwetsbare groep stelt voorop dat bij elke overname of terugname naar Bulgarije er een gedegen individueel onderzoek dient te gebeuren die zich in tegenstelling tot wat verweerder beweert niet beperkt tot kwetsbare groepen:

"UNHCR recommends that Dublin participating States conduct an individual assessment as to whether a transfer would be compatible with States' obligations to protect an individual's fundamental rights under European Union (EU)³ and international law (...) Moreover, given, inter alia, the potentially large number of pending Dublin transfers to Bulgaria,⁵ UNHCR is concerned about the medium- to long-term sustainability of the improvements made so far (...) Nevertheless, UNHCR remains concerned about the accommodation and sanitary conditions in Vrazdebnna and Voenna Rampa centres which at present host 811 asylum-seekers, the majority of whom are Syrian. Sanitary facilities are very limited in these centres, with an inadequate number of toilets, bathrooms with limited access to hot water, and sewage systems with persistent blockages. Two cases of Hepatitis A have been confirmed (...) Lack of adequate and affordable housing is another area seriously affecting the integration of beneficiaries of protection in Bulgaria. In the absence of support to find suitable accommodation, those granted status have to stay in reception centres with no, or very limited, ability to integrate into Bulgarian society. (...) In terms of quality control, UNHCR and BHC have reviewed 40 case files and have observed contradictions and inconsistencies in approximately 80% of those reviewed, with no indication of whether the asylum-seeker was given an opportunity to explain these contradictions during the asylum interview." (stuk 3, UNHCR, "Bulgaria as a country of asylum", april 2014, te consulteren op http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/resources/unhcr_bulgaria_april_2014.pdf)

"Nevertheless, it continued to raise concerns with respect to access to the territory, inadequate reception conditions in two of the centres; the lack of systematic identification of vulnerable asylum seekers, and in particular (unaccompanied) children, and of a system to respond to their needs; the quality of decisions on asylum applications and procedures; and the absence of an integration programme for those who have been granted a protection status. UNHCR expressed particular concern that "in the absence of a solid strategy and sustainable programme to ensure access to livelihoods, affordable housing, language acquisition and effective access to formal education for children, beneficiaries of international protection may not have effective access to self-reliance opportunities and thus may be at risk of poverty and homelessness".⁸¹ UNHCR therefore acknowledged that, despite the improvements, there may be reasons that preclude transfer to Bulgaria under the Dublin Regulation "for certain groups or individuals". In particular, UNHCR recommends particular vigilance with respect to the transfer of asylum seekers with specific needs and vulnerabilities. It also remains concerned over the sustainability and the consolidation of the efforts undertaken in the medium and longer-term." (stuk 5, AIDA, "Country report Bulgaria", oktober 2015, te consulteren op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/bulgaria>)

Het is zorgwekkend te moeten vaststellen dat dit rapport het heeft over tekortkomingen in de onderzoeken van de asielaanvragen alsook over onmenselijke leefomstandigheden in bepaalde opvangcentra doch dat verweerder geen enkel tastbaar bewijs of garantie heeft dat de asielaanvraag van verzoeker wel op een adequate manier zal onderzocht worden en dat hij niet in één van de opvangcentra zou terecht komen waarbij overduidelijk werd vastgesteld dat mensen er zoals vee worden gestald.

Daarenboven is verzoeker afkomstig van Sultanpur in Afghanistan, dit dorp is gelegen in de provincie Nangarhar hetwelk door de Belgische asielinstanties als onveilig wordt beschouwd en onder de toepassing valt van art. 48/4 c) Vw. (stuk 4). Het is haast lachwekkend te moeten vaststellen dat een recent rapport van oktober 2015 heeft uitgewezen dat personen niet afkomstig van Syrië slechts in 4 procent van de gevallen bescherming kunnen genieten. Dat gesteld wordt dat het asielsysteem in Bulgarije zou volstaan en dat verzoeker zeker niet zal blootgesteld worden aan non-refoulement blijkt in de praktijk een fabel. Het is zodanig erg gesteld met het beleid van Bulgarij dat zij nu ook mensen afkomstig van Syrië bescherming weigeren:

"This approach changed in the beginning of 2015 when the asylum administration started to issue negative decisions to Syrian nationals, most commonly substantiated with internal flight alternative arguments or protection available in third safe country (Northern Iraq). For the time being this approach is applied to a limited number of Syrian applicants, 139 but the plans of the administration to extend it are overt - if the national courts uphold the approach in the final decisions within commenced appeal procedures. (...) Refugee recognition rate of non-Syrian nationals was 4% (109 out of 2,652 refugee

statuses), 8% subsidiary protection rate (31 out of 365 humanitarian statuses), 91% rejection rate (349 refusals out of 380 refusals) and – as a result of it, altogether 90% of them left Bulgaria prior their decision-taking as 95% of determination procedures were stopped (1,218 out of 1,269 suspensions) and 88% (3,462 out of 3,915 terminations) were terminated in absentia." (stuk 5, AIDA, "Country report Bulgaria", oktober 2015, te consulteren op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/bulgaria>)

De toegang tot de nodige bescherming dient zowel te bestaan in theorie als in de praktijk. Wanneer het duidelijk is dat verschillende bronnen gewag maken van het feit dat het beleid van de Bulgaarse overheid als dusdanig zo is dat men in realiteit bijna niemand bescherming geeft kan er geen sprake zijn van een effectieve toegang tot het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire bescherming in werkelijkheid.

"inadequate reception conditions in two of the centres; the lack of systematic identification of vulnerable asylum seekers, and in particular (unaccompanied) children, and of a system to respond to their needs; the quality of decisions on asylum applications and procedures; and the absence of an integration programme for those who have been granted a protection status" (stuk 5, AIDA, "Country report Bulgaria", oktober 2015, te consulteren op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/bulgaria>)

Het standpunt dat ECRE aan wenste te houden in april 2014 bleek dan ook terecht gelet op het rapport van oktober 2015 hierboven waarbij wordt bevestigd dat de levensomstandigheden in bepaalde centra nog steeds ondermaats is en er tevens een gewijzigd beleid is van de Bulgaarse overheid waarbij het er op neerkomt dat praktisch niemand nog bescherming krijgt, ook niet de mensen waarvan België van oordeel is dat deze wel bescherming nodig hebben. Deze tekortkomingen in de asielprocedure kunnen niet zomaar onder de mat worden geveegd.

"ECRE reiterates its call on States to suspend all transfers of asylum seekers to Bulgaria until such a time as conditions in Bulgaria substantially improve and the Bulgarian authorities are able to comply in practice with their obligations under EU law and international law. EU Member States and Schengen Associated countries must also assume responsibility for examining the asylum applications of the asylum seekers concerned, in accordance with Article 3(2) and Article 17 of the recast Dublin Regulation. This is not only necessary to prevent violations of the fundamental rights of the asylum seekers concerned under EU and the EU Charter of Fundamental Rights, but also to prevent further pressure on Bulgaria's already overstretched reception system. As such this would also constitute a concrete act of solidarity with Bulgaria." (stuk 6, ECRE, ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers of asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation, 7 april 2014, te consulteren op

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/resources/2014_04_04_bulgaria_suspension_april_2014.pdf).

Bulgarije is asielzoekers in de praktijk liever kwijt dan rijk en dit is duidelijk zichtbaar. Naast ondermaatse opvang en ondermaatse asielprocedures, toont recente informatie nu ook aan dat asielzoekers door overheidsorganen in Bulgarije blootgesteld worden aan afpersing en mishandelingen en dat de Bulgaarse staat daar niets tegen onderneemt.

"Amnesty International is calling on the Bulgarian government to immediately and thoroughly investigate the allegations of beatings, shootings and extortions at the hands of the police reported by refugees and migrants. (...) There continued to be no integration plan for recognized refugees and other beneficiaries of international protection. Although the government adopted the National Strategy on Migration, Asylum and Integration for 2015-2020 in June, it failed to follow it up with an Action Plan that would implement the Strategy.

Concerns persisted over the reception conditions of asylum-seekers, in particular with regard to food, shelter and access to health care and sanitary goods. In January, the monthly allowance of 65 leva (€33) for asylum-seekers in reception centres was stopped. The BHC filed a complaint, arguing that the removal of the allowance violated national legislation." (stuk 7, Amnesty International, Bulgaria: It's time to address the allegations of abuse of refugees and migrants by the police, 11 december 2015, te consulteren op <https://www.amnesty.org/en/documents/eur15/3058/2015/en/>)

"Take the case of 16-year-old 'Abdullah' from Afghanistan, who experienced Bulgaria's "respect" first hand.

"When Bulgarian police saw us, we tried to run away," he said. "They chased us with dogs and shot at us. There were five police. When they caught us, they started beating us. They kicked me and the others wherever they could reach. They did this for about an hour and threatened us with the dogs. They took my money and mobile."

Abdullah (not his real name) is one of several migrants and asylum seekers who told Human Rights Watch about summary returns from Bulgaria, and violence both at its borders and inside detention centers in late 2015. These are not new problems; we also documented similar abuses in April and September 2014.

Yet Abdullah's and hundreds of others' similar testimonies have fallen on deaf ears at EU headquarters in Brussels. While Bulgaria has the right to protect its borders, it doesn't have the right to summarily

return people to Turkey or physically abuse them. By focusing on border protection, Avramopoulos missed the chance to press Bulgaria on violence against migrants and asylum seekers.

The commission should forcefully remind Bulgaria of EU laws and standards, and urge Bulgarian authorities to investigate these credible reports of abuses and bring them to a halt. Because ignoring Abdullah's story won't make the allegations go away, and resorting to violence is no way to manage the refugee crisis."

(stuk 8, Human Rights Watch, Dispatches: What Bulgaria's "respect" for refugees really looks like, 16 februari 2016, te consulteren op: <https://www.hrw.org/news/2016/02/16/dispatches-what-bulgarias-respect-refugees-really-looks>)

Nochtans ligt de plicht op de verwerende partij om een gedegen onderzoek te voeren en zich in het kader van een Dublin-overdracht zich te vergewissen van alle recente, gedetailleerde informatie over de actuele toestand in het land waar men een asielzoeker aan wenst over te dragen. In deze dient vastgesteld te worden dat verweerster zich louter steunt op het standpunt van UNHCR van april 2014 waarbij UNHCR gesteld heeft dat er geen algemene stop niet meer diende te zijn maar dat er toch veel opmerkingen waren en dat met overdrachten omzichtig diende te worden omgesprongen.

"ce faisant, le Conseil observe que la partie défenderesse, dans la décision querellée, semble avoir fait une lecture parcellaire des informations qu'elle cite et qu'elle dépose au dossier administratif (...) à cet égard, le Conseil tire de l'arrêt de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'affaire Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014 l'enseignement suivant lequel, (...), l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doit se faire avec une grande prudence ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre des décisions. Dès lors, la motivation de l'acte attaqué ne permet pas au requérant de comprendre les justifications de l'acte attaqué." (CCE 22 février 2015, n° 138 950).

In die zin heeft verzoeker reeds hierboven aangetoond dat eind 2015 er verschillende objectieve bronnen aantoonde dat een afdoende asielprocedure in Bulgarije een utopie is en dat verschillende centra inhumane leefomstandigheden hanteren.

Verweerster kan in die zin geen enkele garantie geven dat verzoeker niet in één van deze centra zal terecht komen. Evenzeer is het onverantwoord verzoeker die afkomstig is van een streek waarvan onze autoriteiten bevestigen dat het er zeer gevaarlijk is en onder de toepassing van art. 48/4 c) Vw. valt naar een land te sturen waarbij met een aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid aan de hand van de statistieken over de asielbeslissingen kan worden vastgesteld dat dit in Bulgarije niet het geval zal zijn.

Gelet op deze informatie die eind 2015 voorhanden is, kan wel degelijk gesteld worden dat verweerster toch minstens over enige garantie dient te beschikken betreffende verzoeker. Dit is niet het geval. Aangaande het voorhanden moeten zijn van enkele garanties kan verzoeker tevens wijzen op onderstaande rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

" 115. Si donc la structure et la situation générale du dispositif d'accueil en Italie ne sauraient constituer en soi un obstacle à tout renvoi de demandeurs d'asile vers ce pays, les données et informations exposées ci-dessus font toutefois naître de sérieux doutes quant aux capacités actuelles du système. Il en résulte, aux yeux de la Cour, que l'on ne saurait écarter comme dénuée de fondement l'hypothèse d'un nombre significatif de demandeurs d'asile privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence.

118. La Cour rappelle que, pour tomber sous le coup de l'interdiction contenue à l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (paragraphe 94 ci-dessus). Elle rappelle également que, en tant que catégorie de la population « particulièrement défavorisée et vulnérable », les demandeurs d'asile ont besoin d'une « protection spéciale » au regard de cette disposition (M.S.S., précité, § 251).

119. Cette exigence de « protection spéciale » pour les demandeurs d'asile est d'autant plus importante lorsque les personnes concernées sont des enfants, eu égard à leurs besoins particuliers et à leur extrême vulnérabilité. Cela vaut même lorsque, comme en l'espèce, les enfants demandeurs d'asile sont accompagnés de leurs parents (Popov, précité, § 91). Les conditions d'accueil des enfants demandeurs d'asile doivent par conséquent être adaptées à leur âge, de sorte qu'elles ne puissent « engendrer pour eux une situation de stress et d'angoisse et avoir des conséquences particulièrement traumatisantes sur leur psychisme » (voir, mutatis mutandis, Popov, précité, § 102), faute de quoi elles atteindraient le seuil de gravité requis pour tomber sous le coup de l'interdiction prévue à l'article 3 de la Convention.

120. En l'espèce, comme la Cour l'a constaté plus haut (paragraphe 115 ci-dessus), compte tenu de la situation actuelle du système d'accueil en Italie, et bien que cette situation ne soit pas comparable à celle de la Grèce, que la Cour a examinée dans le cadre de l'affaire M.S.S., l'hypothèse qu'un nombre

significatif de demandeurs d'asile renvoyés vers ce pays soient privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence, n'est pas dénuée de fondement. Il appartient dès lors aux autorités suisses de s'assurer, auprès de leurs homologues italiennes, qu'à leur arrivée en Italie les requérants seront accueillis dans des structures et dans des conditions adaptées à l'âge des enfants, et que l'unité de la cellule familiale sera préservée.

121. La Cour note que, selon le gouvernement italien, les familles avec enfants sont considérées comme une catégorie particulièrement vulnérable et sont normalement prises en charge au sein du réseau SPRAR. Ce système leur garantirait l'hébergement, la nourriture, l'assistance sanitaire, des cours d'italien, l'orientation vers les services sociaux, des conseils juridiques, des cours de formation professionnelle, des stages d'apprentissage et une aide dans la recherche d'un logement autonome (paragraphe 86 ci-dessus). Cela étant, dans ses observations écrites et orales, le gouvernement italien n'a pas fourni plus de précisions sur les conditions spécifiques de prise en charge des requérants.

Il est vrai qu'à l'audience du 12 février 2014 le gouvernement suisse a indiqué que l'ODM avait été informé par les autorités italiennes qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants seraient hébergés à Bologne, dans l'une des structures financées par le FER (paragraphe 75 ci-dessus). Toutefois, en l'absence d'informations détaillées et fiables quant à la structure précise de destination, aux conditions matérielles d'hébergement et à la préservation de l'unité familiale, la Cour considère que les autorités suisses ne disposent pas d'éléments suffisants pour être assurées qu'en cas de renvoi vers l'Italie, les requérants seraient pris en charge d'une manière adaptée à l'âge des enfants.

122. Il s'ensuit que, si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention.

(...)

Dit, par quatorze voix contre trois, qu'il y aurait violation de l'article 3 de la Convention si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale. »

(EHRM, Tarakhel v. Switzerland, application no. 29217/12 – GC 4 novembre 2014, de verzoekende partijen zetten vet)

Verzoeker wenst dan ook te wijzen op artikel 3, lid 2, van de Dublin – III Verordening:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijk lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Verzoeker verwijst in deze context van tekortkomingen tevens naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens: M.S.S. vs. Belgium and Greece van 21 januari 2011. De toestand is, zeker wat betreft de asielprocedure, vergelijkbaar hiermee.

Immers, zeer recente informatie van januari en februari 2016 wijzen op opnieuw verslechterde omstandigheden vanaf 2015. Deze recente informatie toont wel degelijk het schrijnende van de situatie aldaar aan alsook het totaal gebrek aan adequate asielprocedure. Het is niet verantwoord verzoeker in dergelijke omstandigheden zonder enige vorm van garantie over te dragen:

“as recent as December 2015 continue to detail collective expulsions. 5 In breach of international refugee law, EU law and the EU asylum acquis⁶, these unlawful actions have been referred to by certain national courts as a governmental strategy to counter the renewed surge in numbers in 2015 and resultant deterioration of procedural and reception conditions. (...) Detention for first time applicants is, therefore, systematically applied in Bulgaria.¹⁰ To illustrate, 9,530 out of the 12,738 asylum applications lodged from January to the end of September 2015 were made in detention and a significant proportion of these in pre-removal detention. (...) The status of those returned under the Regulation remains unclear. For those who have applied for asylum in Bulgaria but have then been absent from the territory for more than three months the procedure will be terminated, but is, in theory, accessible upon return. 30 However, there is a high risk that upon return the right to reception has been rescinded, either because the asylum seeker has left the reception centre for more than three days without prior notice or because they had previously opted to reside in an external address and, thus, forfeited their right to accommodation, which is still applicable upon return. The only exception to this is where the returnee is

a vulnerable applicant. However as there is no identification of vulnerability in Bulgaria in practice this means that persons with visible vulnerabilities, i.e. families with children, are the only category to be provided with reception.³¹ As has been confirmed by Belgian courts in cases concerning single males with psychological vulnerabilities; "there are no assurances that Dublin returnees will be guaranteed access to the asylum procedure or that they will not be exposed to extremely difficult reception conditions during the examination of the claim." Returns to Bulgaria in all of these cases were subsequently suspended (...) In instances where the Dublin returnee is accepted back into the procedure it is worth highlighting that the substantive status determination assessment for all applicants in Bulgaria is marred with procedural failings which have been exacerbated by a complete absence of interpretation services outside the eligibility interview, in violation of Article 12(b) of the recast Asylum Procedures Directive (...) interpreters have been used which do not speak the language of the applicants and protocols from the eligibility interviews have been requested for signature without actual communication of the content to the applicant being undertaken (...) and is again pushed to its limits with deteriorating conditions, including over-crowding, food shortages, ill-treatment by the authorities, catastrophic hygiene conditions and denial of necessary healthcare. Equally, degrading reception conditions have been reported by FRA who documented a complete absence of water and central heating in Ovcha Kupel reception centre for the period of November 2015 as well as an ongoing and consistent lack of medical care and supplies in all reception centres. Accounts of scabies, lice and bedbugs prevail in reports" (stuk 9, ECRE, Research Note: reception conditions, detention, and procedural safeguards, februari 2016 http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1457537998_research-note-reception-conditions-detention-and-procedural-safeguards-for-asylum-seekers-and-content-of-international-protection-status-in-bulgaria.pdf)

"Meanwhile, those who succeed in lodging claims await determination of their status in one of six reception centres, often without access to flushing toilets or separate washing and cooking facilities." (stuk 10, Eleanor E Roberts, "Bulgaria's struggle at the frontline, januari 2016, te consulteren op <http://www.fmrreview.org/sites/fmr/files/FMRdownloads/en/destination-europe/roberts.pdf>)

Gezien er toch ernstige informatie voorhanden is over het feit dat verzoeker in Bulgarije geen gebruik zal kunnen maken van een adequate asielprocedure en er een kans is in inhumane levensomstandigheden terecht te komen zonder enige garanties op anders, dient de bestreden beslissing een halt te worden toegevoerd.

5.1.2.

Ook de volgende rechtspraak dient naar analogie te worden toegepast op het geval van verzoeker nu verweerster geenszins over individuele garanties beschikt in het licht van de door verzoeker aangebrachte informatie dat het helemaal niet te verantwoorden valt dat verzoeker zou worden overgebracht naar Bulgarije:

"De Raad is dan ook van oordeel dat in casu er niet zonder meer – op grond van algemene informatie die geen uitsluitens geeft – van kan worden uitgegaan dat verzoeker de door de Italiaanse wel voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Mede gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd (EHRM 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, § 118) (RvV nr. 138 525 van 13 februari 2015 in de zaak RvV 167 296/II)

Reeds in het verleden werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een zelfde soort beslissing als de bestreden beslissing via een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst omwille van het niet voorhanden zijn van een nauwkeurig onderzoek door de verwerende partij.

"Gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het risico dat verzoeker loopt om (opnieuw) in een situatie terecht te komen die mogelijk een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, is de Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek in casu niet volstaat.

2.3.2.5. verzoeker kan derhalve worden bijgetreden waar hij stelt dat niet afdoende rekening werd gehouden met de voorliggende elementen van het dossier in het licht van het onderzoek dat moet worden gevoerd naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. De argumenten van de verwerende partij doen daar geen afbreuk aan."

(RvV nr. 138 940 dd. 230 februari 2015)

Gelet op al het voorgaande is een schending van de artikelen 3 E.V.R.M. meer dan reëel. Ook de bovenvermelde wetsartikelen worden zonder meer geschonden. De complexiteit van de juridische vragen in dit dossier en het risico op schending van fundamentele rechten tonen ontegensprekelijk aan dat het middel ernstig is."

3.3.2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging niet zonder meer kan stellen dat de verzoekende partij zal kunnen genieten van een volwaardige asielprocedure.

Evenmin zou de verzoekende partij kunnen genieten van een menswaardige opvang bij een overdracht naar Bulgarije.

De verzoekende partij haar kritiek kan niet aangenomen worden.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt aldoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na gedegen onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Verweerder laat gelden dat de in casu bestreden beslissing geheel terecht werd genomen door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging, waarbij zij zich heeft gesteund op toonaangevende bronnen van onafhankelijke organisaties.

In een eerste onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat zij nimmer een asielprocedure heeft mogen ervaren. Verzoekende partij zou botweg 27 dagen in een gesloten centrum zijn opgesloten.

Verzoekende partij steunt zich voorts op rapporten uitgaande van het UNHCR (rapport dd. april 2014), het Aida rapport (oktober 2015) en een rapport van het ECRE (april 2014).

Verweerder wenst hierbij op te merken dat verzoekende partij tijdens het verhoor dd. 21.01.2016 melding heeft gemaakt dat hij niet slecht werd behandeld in Bulgarije en dat hij enkel werd onder druk gezet om zijn vingerafdrukken te geven. Andere persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergaan situaties of omstandigheden die tijdens het verblijf in Bulgarije door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest werden ervaren, werden niet gemeld door de verzoekende partij.

Verzoekende partij kan thans dan ook niet dienstig voorhouden als zou hij aan de lijve hebben mogen ondervinden hoe precair de situatie in Bulgarije is.

Verzoekende partij blijft ter zake vaag en ondermijnt zijn geloofwaardigheid door hangende de procedure bij monde van zijn raadsman allerhande bijkomende verklaringen af te leggen nopens een vermeende slechte behandeling.

Inzonderheid kan worden gewezen op het feit dat meester M. D. [...] in haar tussenkomst van 17.03.2016 stelt dat haar cliënt slachtoffer zou zijn geweest van fysiek geweld en zelfs van buitensporig geweld door de Bulgaarse politie terwijl de verzoekende partij zelf tijdens zijn gehoor op de DVZ van 21.01.2016 helemaal geen melding maakt van fysiek geweld laat staan buitensporig fysiek geweld tijdens zijn gehoor op de DVZ van 21.01.2016 en stelt dat hij in Bulgarije niet slecht behandeld werd.

Meester M. D. [...] slaagt er blijkbaar in een selectieve lezing te maken van rapporten en informatie om die vervolgens zonder meer te extrapoleren naar de situatie van haar cliënt.

Terwijl andemaal moet worden benadrukt dat de verzoekende partij zelf met geen woord rept over fysieke mishandeling of buitensporig geweld van de Bulgaarse autoriteiten naar hem toe.

Daarnaast gebruikte de verzoekende partij verschillende namen en leeftijden in verschillende landen, zodat hij des te meer de geloofwaardigheid ondergraaft van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze te meer verzoekende partij tijdens zijn gehoor op de DVZ van 21.01.2010 expliciet verklaarde dat hij gaan andere namen, voornamen, geboortedata, geboorteplaatsen, geboorteland of nationaliteit heeft gevoerd (DVZ, vraag 3), terwijl uit de informatie vevat in zijn gehoor van 21.01.2016 en de informatie vevat in het Bulgaarse terugnameakkoord van 02.02.2016 he tegendeel blijkt.

De verweerder benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 149).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Bulgarije.

De verzoekende partij blijft volkomen in gebreke om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing haar elke kans zou ontnemen om bescherming te krijgen als vluchteling of onder het statuut van subsidiaire bescherming.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

"2.3.4.6. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, daarnaar gevraagd in het zogenaamde Dublingehoor, stelde geen redenen te hebben, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling, die haar verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat - i.o. Bulgarije - zouden kunnen rechtvaardigen. Zij maakte dus geen melding van onmenselijke of vernederende behandelingen die zij tijdens een verblijf in Bulgarije persoonlijk zou hebben ondervonden. Immers het was niet haar bedoeling in Bulgarije te blijven, ze wachtte op een geldtransfer van haar familie om verder te reizen en in afwachting sloot ze zich aan bij een groepje van 5 Eritrese vrouwen. 2.3.4.7. De verzoekende partij beperkt haar uiteenzetting in het verzoekschrift tot het verwijzen naar een aantal

algemene rapporten betreffende de situatie van asielzoekers in Bulgarije, die zij echter niet concreet op haar persoonlijke situatie betreft. Ook het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat zij bij overdracht naar Bulgarije omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan." (RvV nr. 134 481 van 2 december 2014)

In de bestreden beslissing wordt bovendien uitvoerig gemotiveerd inzake de overdracht aan Bulgarije, waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris niet blind blijft voor eventuele problemen in Bulgarije-in weerwil van hetgeen de verzoekende partij poogt te laten uitschijnen- doch hier in concreto op ingaat in de bestreden beslissing. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat verzoekende partij niet behoorlijk zal worden opgevangen in Bulgarije en haar asielaanvraag daar niet behoorlijk zou worden onderzocht.

Zoals ook blijkt uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

"De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met te verwijzen naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). (...)

Waar in het verzoekschrift uitgebreid de specifieke situatie van minderjarigen in Afghanistan wordt toegelicht, herhaalt de Raad dat het in de eerste plaats aan verzoeker is om duidelijkheid te verschaffen omtrent zijn eerdere verblijfplaats(en). Immers, zo weze herhaald, volstaat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, doch blijft hier geheel in gebreke" (RvV nr. 95 610 van 22 januari 2013 en nr. 107 646 van 30 juli 2013)

Verzoekende partij moet aannemelijk maken dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft en het bovendien voldoende concreet en aantoonbaar maken. Dit is niet het geval.

Verzoekende partij beperkt zich uitsluitend tot verwijzingen naar algemene rapporten en a posteriori verklaringen bij monde van zijn raadsman. De opvang zou uiterst summier zijn en het risico dat de verzoekende partij op straat terecht komt zou zeer groot zijn.

Verzoekende partij verwijst hierbij naar het arrest M.S.S. t. Griekenland.

Verweerder laat gelden dat de verwijzing naar het arrest M.S.S niet ernstig is, te meer de opvang omstandigheden waarover het EHRM uitspraak heeft gedaan niet kunnen worden vergeleken met de opvangstructuren die thans in Bulgarije voorhanden zijn. Dit werd tevens uiteengezet in de bestreden beslissing.

Nopens de verwijzing naar de rapporten laat verweerder gelden dat in de bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op omstandige wijze is ingegaan op de verscheidene internationale rapporten, dewelke door de verzoekende partij voorgebracht werden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bovendien in het arrest nr. 152.842 dd. 18.09.2015 terecht vastgesteld dat met een verwijzing naar deze rapporten op het eerste zicht niet aannemelijk wordt gemaakt dat de Bulgaarse autoriteiten zonder meer op systematische wijze gebruik zouden maken van geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn.

Verweerder laat gelden (onder verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing) dat, terwijl de auteurs van het AIDA-rapport geen aanbevelingen doen betreffende overdrachten aan Bulgarije, het UNHCR oordeelde dat de door de Bulgaarse instanties geleverde inspanningen mits een omzichtige benadering van kwetsbare personen en groepen een hervatting van overdrachten toeliet. "Er dient echter te worden opgemerkt dat de overheersende teneur van de rapporten van het UNHCR van 01.04.2014 en AIDA van 20.04.2015 is dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije weliswaar nog een aantal organisatorische tekortkomingen kennen, maar dat er vanaf eind 2013 ook sprake is van aanzienlijke verbeteringen op vlak van huisvesting en bijstand, toegang tot de asielprocedures en handhaving van het non-refoulementprincipe en dat er niet langer gesteld kan worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat er een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art.

4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bestaat bij een overdracht van asielzoekers aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening."

Uw Raad oordeelde reeds dat op basis van het AIDA en UNHCR rapport geen bezwaar bestaat voor een verwijdering naar Bulgarije (zie R.v.V. nr. 149 347 van 9 juli 2015).

In wat volgt gaat verweerder verder in op de door verzoekende partij aangehaalde verslagen:

- Rapport van de UNHCR

Verzoekende partij beweert dat zij een kwetsbaar profiel heeft, waaromtrent de UNHCR heeft geoordeeld dat een transfer niet aangewezen is.

Dit kwetsbaar profiel kan evenwel, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing, niet worden aangenomen.

Immers:

o Verzoekende partij heeft tijdens zijn Dublin verhoor expliciet verklaard dat zijn gezondheidstoestand 'ok' is.

o Het loutere feit dat de verzoekende partij afkomstig is van Sultanpur te Afghanistan, en dat slechts 4% van de gevallen niet afkomstig van Syrië bescherming genieten, betekent geenszins dat hij een kwetsbaar profiel bezit.

o Uit het administratief dossier van de verzoekende partij blijkt ook nergens dat hij nood zou hebben aan specifieke noden waardoor een overdracht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt.

Het rapport van het UNHCR toont evenmin aan dat de opvangstructuren in Bulgarije ernstige tekortkomingen zouden vertonen.

In het meer recente AIDA rapport werd immers uitdrukkelijk bevestigd dat er aanzienlijke verbeteringen werden doorgevoerd in de opvangvoorzieningen en procedurele waarborgen tijdens de asielprocedure zodat niet meer kan worden gesteld dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen als gevolg van de toestroom aan asielzoekers dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat er een mogelijk risico is op een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekende partij blijft in gebreke de in het AIDA rapport gedane besluit te weerleggen met recente bronnen die de huidige situatie in Bulgarije beschrijven. De tekortkomingen die in het AIDA rapport worden weerhouden zijn immers niet dermate ernstig dat er bij een gebeurlijke overdracht een schending zou kunnen worden weerhouden van artikel 3 EVRM.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft hierbij een zeer grondig onderzoek gevoerd, en de weerhouden tekortkomingen in het AIDA rapport met een kritische blik bekeken. Zulks kan niet ernstig worden ontkend door de verzoekende partij.

Het weze dienaangaande nog opgemerkt dat het UNHCR na haar rapport in 2014 geen recentere rapporten heeft uitgebracht die er op zouden wijzen dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het loutere feit dat op heden opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

- ECRE oproep van 07.04.2014

Met betrekking tot bovenvermelde bron dient te worden opgemerkt dat zulks slechts een follow up rapport was, die de toestand van de opvangomstandigheden omschreef in het jaar 2013.

De informatie omschreven in het ECRE rapport stemt overigens niet overeen met het rapport van het UNHCR 16.04.2014, waarbij er geen sprake meer was van een schorsing van overdracht aan Bulgarije.

Terwijl uit het rapport van Nils Muizniks opgesteld naar aanleiding van een bezoek aan Bulgarije van 9 tot 11 februari 2015 niet blijkt dat er structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en opvangvoorzieningen worden vastgesteld. Asielzoekers die in het kader van de Dublin verordening aan Bulgarije worden derhalve niet blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

De beschouwingen van de verzoekende partij overtuigen aldus niet, en tonen geenszins aan dat er sprake zou zijn van systematische tekortkomingen in het opvangcircuit. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging beantwoordde dienaangaande op een gedegen wijze alle door de verzoekende partij opgeworpen bekommernissen nopens de opvang, dit middels het verwijzen naar toonaangevende en recentere bronnen.

Noch toont de verzoekende partij aan dat hijzelf niet de nodige opvang en bescherming kon verkrijgen tijdens zijn verblijf in Bulgarije. Integendeel, de verzoekende partij verklaart zelf 27dagen in een opvangcentrum te hebben gezeten, zonder slecht behandeld te zijn.

In zoverre verzoekende partij wijst op twee recente arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 138.525 dd. 13.02.2015 en nr. 138.940 dd. 23.02.2015), laat verweerder gelden dat er geen sprake is van enige precedentwerking.

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging in het bestreden geval terecht heeft vastgesteld dat de verzoekende partij zich voornamelijk steunt op bronnen die een toestand omschrijven van de Bulgaarse asielprocedure die inmiddels is achterhaald, geleet op het recente Aida rapport

Verweerder verwijst in dit kader ook naar het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd vastgesteld dat "Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest." (vetschrift toegevoegd)

Verzoekende partij verwijst in haar eerste middel naar het arrest TARAKHEL, en meent hieruit te kunnen besluiten dat de Belgische Staat in gebreke blijft de nodige individuele garanties te bieden. Geenszins kan verzoekende partij hierbij gevolgd worden.

Immers, de zaak TARAKHEL wordt gekenmerkt door volgende elementen:

- de zaak betreft een Afghaans gezin met zes minderjarige kinderen;
- de familie TARAKHEL verklaarde voor hun vertrek uit Bulgarije te hebben verbleven in een CARA (Centro di Accoglienza per Richiedenti Asilo), waar zij gewelddadige incidenten zouden hebben meegemaakt;
- het EHRM stipte aan dat uit verschillende voorgelegde rapporten bleek dat de normale opvangsystemen in Bulgarije (CARA en SPRAR), waarbinnen de familie TARAKHEL zou worden opgevangen, overbevolkt zijn, met daarmee gepaard gaande problemen van promiscuïteit, geweld en gebrekkige hygiëne;
- de familie TARAKHEL had een kwetsbaar profiel, nu er verschillende minderjarige kinderen deel uitmaken van het gezin;
- de familie TARAKHEL zou in Bulgarije worden opgevangen binnen de normale opvangsystemen;
- de Zwitserse overheid was, rekening houdend met de tekortkomingen van het Italiaanse systeem, onvoldoende nagegaan of de opvangstructuur- en voorwaarden in Bulgarije aangepast zouden zijn aan de leeftijd van de kinderen en of de eenheid van het gezin zou worden gewaarborgd.

Deze omstandigheden verschillen fundamenteel van het geval van verzoekende partij. Terwijl in casu evenmin sprake is van een gezin met minderjarige kinderen, dan wel een kwetsbaar profiel in hoofde van de verzoekende partij, hetgeen eveneens een substantieel verschillende situatie uitmaakt. Het eerste middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig."

3.3.2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij betreft deze schendingen op –het ook door haar geschonden geachte- artikel 3 van het EVRM, dat bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen" en op artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen', dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM. Deze bepalingen bekrachtigen een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Voor het nemen van de bestreden beslissing heeft de verzoekende partij via haar advocaat contact opgenomen met de verwerende partij. Bij schrijven van 17 maart 2016 zet de verzoekende partij uiteen waarom ze niet aan Bulgarije wilt overgedragen worden. Voormeld schrijven heeft betrekking op haar vluchtmotief, vluchtroute, de algemene situatie van asielzoekers bij terugname door Bulgarije en de detentie van asielzoekers. In dit verband wijst de verzoekende partij onder meer op de volgende elementen: "Gedurende 2015 zijn de asielprocedures in Bulgarije gevoelig verslechterd. Tussen februari en april 2015 ontsloeg het management van de SAR (State Agency for Refugees) het merendeel van het personeel dat in 2014 was aangenomen. Dit personeel, dat getraind werd door de UNHCR en steun kreeg uit de noodmaatregelen van het European Asylum Support Office (EASO), werd vervangen. Het lukte de SAR niet om financiering te krijgen voor vertaaldiensten tijdens de asielprocedure. Hoewel deze problemen tijdelijk werden verlicht door EU financiering, was de SAR per 30 september 2015 niet in staat om vertaaldiensten aan te bieden aan asielzoekers tijdens hun procedure. Dossierbehandelaars werden door het management aangemoedigd om gehoren af te nemen in een andere beschikbare taal, ook al had de asielzoeker nauwelijks kennis van de taal in kwestie. De gemiddelde duur van de asielprocedure nam ook toe tot zes maanden en duurt steeds langer. De erkenningsgraad voor niet-Syrische asielzoekers ligt bovendien schrikbarènd laag.[...] (AIDA, country report: Bulgaria, oktober 2015, te consulteren via: http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_bg_update_iv_0.pdf. De erkenningsgraad voor niet-Syrische asielzoekers ligt bovendien schrikbarènd laag. Effectieve toegang tot betrouwbare informatie

[...]

In het arrest *Ahmadpour* tegen Turkije vereist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat individuele asielzoekers een effectieve toegang moeten hebben tot betrouwbare informatie aangaande hun asielprocedure (ECHR, *Sharifi t. Italy and Greece*, 21 oktober 2014, App. n° 16643/09).

Ook dit laat in Bulgarije op verschillende vlakken aan de nodige wensen over. In theorie voorziet de wet in het voorzien van informatiepamfletten die in verschillende talen aan de asielzoekers worden uitgedeeld. Echter worden deze pamfletten wel aan de asielzoekers afgegeven maar krijgen zij er geen enkele informatie over waardoor de te doorlopen procedure voor hen helemaal niet duidelijk is. Daarnaast zijn de gegevens in de pamfletten ook niet steeds up te date.

[...]

Bijstand van een advocaat

Opdat er sprake kan zijn van een "reële en voldoende" asielprocedure volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is het vereist dat een asielzoeker kan rekenen op de bijstand van een advocaat én een tolk (ECHR, *Abdolkhani & Karimnia v. Turkey*, 22 september 2009, app. N° 304171/08).

Ook hier zijn theorie en praktijk niet gelijklopend. In theorie moet er gratis juridische bijstand zijn maar in praktijk blijkt dat deze bijstand én niet kwalitatief in orde is én dat zij eerder een uitzondering dan een regel blijkt te zijn. In 2013 werd de nationale wetgeving aangepast, waarmee verplichte rechtsbijstand in alle fases van de asielprocedure werd geïntroduceerd. In de praktijk heeft een gebrek aan financiering echter tot gevolg gehad dat rechtsbijstand tijdens de eerste aanvraagfase eerder uitzondering dan regel was.

[...]

De kwaliteit van de rechtsbijstand was ondermaats. Rechtsbijstand tijdens de asielprocedure wordt gefinancierd door het Europese Vluchtelingenfonds (ERF). In 2015 was rechtsbijstand tijdens de asielprocedure alleen beschikbaar in het opvangcentrum in Sofia, en zelfs daar sporadisch. Uit ngo monitoring kwam naar voren dat in de eerste helft van 2015 slechts in 3% (6 van de 195 gemonitorde zaken) rechtsbijstand werd verleend en de kwaliteit werd als zeer twijfelachtig beschouwd. Rechtsbijstandsverleners waren formeel en onverschillig. In juni 2015 eindigde de ERF financiering en nieuwe financiering was niet voor het einde van 2015 beschikbaar.

Volgens het BHC krijgen asielzoekers per 1 juli 2015 tijdens hun asielaanvraag geen enkel rechtsbijstand (advies en vertegenwoordiging) van overheidswege:

[...]

Ook op het vlak van de bijstand door een tolk gedurende de asielprocedure zijn nog heel wat tekortkomingen vast te stellen.

Zoals reeds eerder werd benadrukt worden zelfs het merendeel van de asielgehoren zonder de aanwezigheid van een tolk afgenomen. Buiten de procedure is de toegang tot een tolk quasi onmogelijk in Bulgarije.

Noch is er thans in Bulgarije een garantie op de bijstand van een tolk bij het verhoor, noch op kwalitatief advies. Deze waarborgen zijn nochtans essentieel en het gebrek eraan is in strijd met de bepalingen van de herziende Europese procedurerichtlijn (art.12) dat onder meer het punt (a) dat de volgende waarborg voor asielzoekers heeft vastgelegd:

[...]" Bij elke bewering verwijst de verzoekende partij ook naar de relevante bronnen en rapporten. Bovendien vermeldt ze telkens ook nauwkeurig de vindplaats van haar bronnen en rapporten. Zo verwijst de verzoekende partij onder meer naar het *National Country Report* met betrekking tot Bulgarije van 15 oktober 2015 van het Bulgarian Helsinki Committee.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij kennis heeft van voormeld schrijven. De verwerende partij antwoordt als volgt op het schrijven van 17 maart 2016 van de verzoekende partij: *"In haar tussenkomst van 17.03.2016 tracht Meester M. D. [...] loco Meester S. M. [...] op grond van een selectieve lezing van het AIDA-landenrapport een aantal punctuele tekortkomingen inzake gezondheidszorg, hygiëne en bijstand van tolken en advocaten in de verf te zetten waaruit een aantal structurele gebreken zouden moeten blijken terwijl uit het geheel van het meest recente rapport van 24.12.2015 geen pleidooi kan worden gelezen om Dublin-overdracht naar Bulgarije stop te zetten omwille van structurele tekortkomingen in de Bulgaarse asielprocedure of opvangmodaliteiten. Wat betreft de door M. D. [...] loco Meester S.M. [...] aangehaalde herbevestiging van ECRE inzake het opschorten van Dublin-overdrachten naar Bulgarije van 07.04.2014 dient te worden opgemerkt dat deze informatie niet overeenstemt met het standpunt van het UNHCR van 15.04.2014. Bovendien blijkt uit het rapport van Nils Muiznieks naar aanleiding van zijn bezoek aan Bulgarije van 09 tot 11 februari 2015 en gepubliceerd op 22.06.2015 (CHR, Report by Nils Muiznieks, CHR of the Council of Europe, following his visit to Bulgaria from 09 to 11.02.2015, Strasbourg, 22.06.2015) niet dat er structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen worden vastgesteld, waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het loutere feit dat een aantal organisaties oproepen om de opschorting nog langer aan te houden, betekent niet dat er sprake zou zijn van systeemfouten in de Bulgaarse asielprocedure of de opvangstructuren voor asielzoekers. Wat betreft de selectieve passages die Meester D. [...] aanhaalt met betrekking tot de zogenaamde push-backs die door de Bulgaarse grensverantwoordelijken zouden worden doorgevoerd dient te worden opgemerkt dat betrokkene reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Bulgarije en dat zijn transfer via officiële weg zal verlopen zodat hij niet zal geconfronteerd worden met de grenscontrole-instanties naar aanleiding van een illegale binnenkomst en er Meester D. [...] op geen enkele wijze aantoont dat haar cliënt in dat geval zal worden teruggedreven of gedetineerd. De DVZ volgt dan ook geenszins de argumentatie die Meester M.D. [...] loco Meester S.M. [...] aanhaalt in haar tussenkomst dat de uit de informatie die zijn aanhaalt zou blijken dat de Bulgaarse asielinstanties niet bij machte zijn om haar cliënt te behandelen in overeenstemming met de internationale en Europese standaarden en dat er in Bulgarije een gebrekkige opvang is, gebrekkige bijstand van een tolk, een nog steeds er gebrekkige procedure ten gronde en dat er een ernstig risico is op het niet-naleven van het principe van non-refoulement en enorme problemen wat betreft politiegeweld en waarbij ze vraagt dat België zich op basis van art. 17 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk zou stellen voor de asielaanvraag van betrokken en dit omwille van hetgeen hieronder wordt uiteengezet."* Voorts tracht de verwerende partij de elementen uit dit schrijven te weerleggen aan de hand van een analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Bulgarije voor wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Bulgarije. De vraag te dezen is of de verwerende partij dat heeft gedaan met de nodige zorgvuldigheid en of zij er de juiste conclusies uit heeft getrokken.

In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde naar het feit dat het standpunt van het UNCHR in haar rapport van 2 januari 2014 (UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 02.01.2014), waarin werd gesteld dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers effectief structurele tekortkomingen vertoonde dat een overdracht van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordening opgeschort diende te worden, werd herroepen in een update van 1 april 2014. In de update van 1 april 2014 wordt gesteld dat een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Dit laatst vermelde standpunt van het UNHCR was ingegeven door de bevinding dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen, na hun overdracht een asielprocedure kunnen opstarten, hun asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen, en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden, dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in de opvangcentra van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze in het kader van een asielprocedure in het bezit gesteld worden van een registratiebewijs waardoor ze beschermd worden tegen "refoulement". Voorts preciseert UNHCR in haar update van 1 april 2014 dat

voorzichtig moet worden omgegaan met de overdracht van asielzoekers die tot kwetsbare groepen behoren.

Ook stelt de verwerende partij dat in het meest recent gepubliceerde "National Country Report" met betrekking tot Bulgarije van 15 oktober 2015 van het Bulgarian Helsinki Committee in samenwerking met ECRE wordt gesteld dat zowel Amnesty International in maart 2014 (AI, "Suspension of returns of asylum-seekers to Bulgaria must continue", AI, 07.03.2014) als ECRE op 7 april 2014 (ECRE, "ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers for asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation" 07.04.2014) vroegen om de opschorting van overdrachten naar Bulgarije te behouden omdat er alsnog tekortkomingen in delen van het opvangsysteem en lacunes in de asielprocedure zouden bestaan en dat er vragen gesteld worden over het duurzaam karakter van de verbetering in het Bulgaarse asielsysteem op lange termijn (Savova Iliana, "National Country Report Bulgaria", AIDA, 15.10.2015 last updated op 24.12.2015). Zij beoordeelt deze meer recente publicaties als volgt: "In het meest recent gepubliceerde "National Country Report" met betrekking tot Bulgarije, dd. 15.10.2015 en "last updated" op 24.12.2015 van het Bulgarian Helsinki Committee in samenwerking met ECRE wordt gesteld dat zowel Amnesty International in maart 2014 (AI, "Suspension of returns of asylum-seekers to Bulgaria must continue", AI, 07.03.2014) en ECRE op 07.04.2014 (ECRE, "ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers for asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation" 07.04.2014) vroeg om de opschorting van overdrachten naar Bulgarije te behouden omdat er alsnog tekortkomingen in delen van het opvangsysteem en lacunes in de asielprocedure zouden bestaan en dat er vragen gesteld worden over het duurzaam karakter van de verbetering in het Bulgaarse asielsysteem op lange termijn (Savova Iliana, "National Country Report Bulgaria", AIDA, 15.10.2015 last updated op 24.12.2015) [...]. Betreffende het standpunt inzake overdrachten aan Bulgarije van ECRE, waar in het rapport van AIDA verwezen wordt, dient de aandacht gevestigd te worden op de laatste "update" van 24.12.2015 van het mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database" (AIDA, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", last updated 24.12.2015), waarin zowel wordt gewezen op blijvende pijnpunten als op verbeteringen. Het rapport stelt onder meer dat de meeste Bulgaarse opvangcentra intuïtief adequate opvang bieden. Er dient echter te worden opgemerkt dat de overheersende teneur van de rapporten van het UNHCR van 01.04.2014 en AIDA van 24.12.2015 is dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije weliswaar nog een aantal organisatorische tekortkomingen kennen, maar dat er vanaf eind 2013 ook sprake was van aanzienlijke verbeteringen op vlak van huisvesting en bijstand, toegang tot de asielprocedures en handhaving van het nonrefoulementprincipe en dat er niet langer gesteld kan worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat er een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bestaat bij een overdracht van asielzoekers aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening. De DVZ is er zich terdege van bewust dat het AIDA-rapport van 24.12.2015 kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Er kan daar eventueel uit afgeleid worden dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanige ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is niet als voldoende zwaarwichtig beschouwen om tot een dergelijk besluit te komen. Er dient bovendien op gewezen te worden dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Bulgaarse asielprocedure en opvangmogelijkheden door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid.

Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers dat personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke

of vernederende behandelingen. Daar waar de auteurs van het AIDA rapport dd. 24.12.2015 geen aanbevelingen doen betreffende overdrachten aan Bulgarije oordeelde het UNHCR, als vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties toch wel als een gezaghebbende bron te beschouwen, na een grondige en omvattende evaluatie dat een opschorting van overdrachten naar Bulgarije in het kader van Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Het UNCHR stelt echter wel expliciet dat men voorzichtig dient om te gaan met de overdracht van asielzoekers die tot kwetsbare groepen behoren. Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat betrokkene een volwassen man is geboren in 1996 en er uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren omwille van een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt ook nergens dat hij nood zou hebben aan specifieke noden waardoor een overdracht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou inhouden of uitmaken. Op basis van het een analyse van de aangehaalde rapporten van het UNCHR, dd 01.04.2014 en de meest recente update van het "National Country Report Bulgaria" van AIDA op 24.12.2015 blijkt dan ook dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije momenteel dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR na haar rapport van 01.04.2014 geen rapporten meer gepubliceerd waarna het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn na het rapport van het UNHCR dd. 01.04.2014 evenmin nieuwe publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn na het rapport van het UNHCR dd. 01.04.2014 evenmin nieuwe publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie."

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij zich ervan bewust stelt te zijn dat het AIDA-rapport van 24 december 2015 kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije, maar dat daaruit niet kan worden afgeleid dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanige ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Uit de verdere motivering blijkt dat de verwerende partij het feit dat het UNHCR tot heden niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten als uitgangspunt hanteert, om vervolgens vast te stellen dat er geen recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden zijn waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Bulgaarse asielprocedure en opvangmodalliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij het meeste gewicht geeft aan het standpunt van het UNHCR in april 2014.

Uiteraard kan het standpunt van de verwerende partij dat het UNHCR, als vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties als een gezaghebbende bron moet worden beschouwd, worden bijgetreden. Echter, zowel de verwerende partij- blijkens de motieven van de bestreden beslissing- als de verzoekende partij hechten ook belang aan het voormelde AIDA-rapport, dat veel recenter is dan het rapport van het UNHCR. Het klopt verder inderdaad dat de auteurs van het AIDA rapport, van wie door de verwerende partij niet wordt betwist dat zij evenzeer kunnen worden beschouwd als een gezaghebbende bron, geen aanbevelingen doen betreffende overdrachten aan Bulgarije, terwijl het

UNHCR in april 2014 oordeelde dat een opschorting van overdrachten naar Bulgarije in het kader van Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is.

Echter kan het standpunt van de verwerende partij dat uit het recente AIDA-rapport enkel en alleen zou kunnen worden afgeleid dat er verbeteringen zijn en blijvende pijnpunten, zoals de verwerende partij stelt, niet zonder meer worden bijgetreden. Voorts blijkt uit het schrijven van 17 maart 2016 dat de verzoekende partij concrete pijnpunten weergeeft, en staft met een begin van bewijs. Gelet op de zeer concrete en gestaafde argumenten van de verzoekende partij in haar schrijven van 17 maart 2016, kan de verwerende partij in de bestreden beslissing niet zonder meer stellen dat *"terwijl uit het geheel van het meest recente rapport van 24.12.2015 geen pleidooi kan worden gelezen om Dublin-overdracht naar Bulgarije stop te zetten omwille van structurele tekortkomingen in de Bulgaarse asielprocedure of opvangmodaliteiten. [...] De DVZ volgt dan ook geenszins de argumentatie die Meester M.D. [...] loco Meester S.M. [...] aanhaalt in haar tussenkomst dat de uit de informatie die zijn aanhaalt zou blijken dat de Bulgaarse asielinstanties niet bij machte zijn om haar cliënt te behandelen in overeenstemming met de internationale en Europese standaarden en dat er in Bulgarije een gebrekkige opvang is, gebrekkige bijstand van een tolk, een nog steeds er gebrekkige procedure ten gronde en dat er een ernstig risico is op het niet-naleven van het principe van non-refoulement en enorme problemen wat betreft politiegeweld"* Immers, kaart de *"Overview of the main changes since the previous report update"* in het AIDA-rapport dat zich in het administratief dossier bevindt, aan dat *"instead of improving, the determination gradually deteriorated"*. Hieruit blijkt een verslechtering op het vlak van de asielprocedure sinds het rapport van het UNHCR van 1 april 2014. In dit verband wijst de Raad er ook op dat deze versie een melding van een update tot 30 september 2015 maakt, en niet, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, december 2015.

Deze problemen situeren zich onder meer bij de vertalingsdiensten en op het vlak van de juridische bijstand en geven, zoals reeds door de verzoekende partij in haar schrijven van 17 maart 2016 gesteld werd, blijk van een verslechtering. Zo wordt onder meer melding gemaakt van het feit dat geen tolken beschikbaar waren tijdens de duur van de asielprocedure –het rapport vermeldt onder meer dat in september 2015 de laatst overblijvende tolken zijn gestopt met werken omdat zij niet langer werden betaald (p. 23)-, en van het feit dat slechts in 3 % van de gemonitorde gevallen in juridische bijstand was voorzien (p. 24) en asielzoekers sinds 1 juli 2015 niet meer konden steunen op enige juridische bijstand in eerste aanleg (p. 12 en 26). De loutere vaststelling dat Dublinterugkeerders in principe toegang hebben tot de asielprocedure, doet aan deze bevindingen geen afbreuk. De Raad neemt voorts in overweging dat, hoewel het erkenningspercentage in een bepaalde lidstaat van asielzoekers met een bepaalde nationaliteit niet relevant is in het licht van de vraag of de asielprocedure kan worden beschouwd als van een aanvaardbaar niveau, het door de verzoekende partij aangehaalde bijzonder laag erkenningspercentage voor Afghaanse asielzoekers *in casu* wel degelijk van tel is. Immers lijkt het in dat geval des te belangrijker dat de betrokkene op een adequate wijze kan worden gehoord en in rechte kan worden bijgestaan, zo nodig.

De verwerende partij kon dus niet zonder meer oordelen dat er ten opzichte van het rapport van het UNHCR van 1 april 2014, in de recentere door haar beoordeelde rapporten enkel sprake is van een paar blijvende pijnpunten en verbeteringen, zonder te miskennen dat er voor 2015 ook een verslechtering op een aantal voor het onderzoek relevante vlakken uit blijkt. Het feit dat het UNHCR zelf, na haar rapport van 1 april 2014, geen rapporten meer heeft gepubliceerd waarin wordt gesteld dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen verloont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, doet daaraan geen afbreuk, nu de objectiviteit en de gezaghebbende waarde van het AIDA-rapport niet wordt betwist. Daarenboven dient de verwerende partij een overdracht op grond van de Dublin-III-Verordening niet enkel stop te zetten na een oproep door het UNHCR, maar komt het in de eerste plaats aan de verwerende partij toe om op basis van de toonaangevende rapporten en de verklaringen van de verzoekende partij grondig te onderzoeken of een overdracht op grond van de Dublin-III-Verordening al dan niet conform artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest is. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt *prima facie* niet dat de verwerende partij dat rapport met de nodige zorgvuldigheid heeft beoordeeld in het licht van de aanvraag van de verzoekende partij en het schrijven van 17 maart 2016 van de verzoekende partij, en dat zij de erin opgenomen gegevens correct heeft beoordeeld. Ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet waarom de verwerende partij meent dat de verzoekende partij zich in haar schrijven van 17 maart 2016 beperkt tot een selectieve lezing van het AIDA-rapport van 24 december 2015. In dit verband wijst de Raad erop dat niet elke schending van de grondrechten door de

overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat een invloed heeft op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (IvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85). Wel komt het aan de verwerende partij toe, om na een zorgvuldig onderzoek van de toonaangevende rapporten, uiteen te zetten waarom de door de verzoekende partij aangehaalde elementen niet wijzen op structurele tekortkomingen in de opvang en de asielprocedure. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij *in casu* nagelaten heeft dit te doen, gelet op de elementen die de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing aangehaald heeft. De Raad wijst er wel op dat niet van de gemachtigde verwacht *in extenso* alle informatie in de door hen aangehaalde rapporten in de bestreden beslissing weer te geven, doch moet wel blijken dat de gemachtigde een zorgvuldige beoordeling van de rapporten heeft gemaakt en de argumenten van de verzoekende partij in concreto weerlegd heeft, hetgeen zoals *supra* werd toegelicht *in casu* niet gebeurd is. De Raad is in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

In casu maakt de verzoekende partij op het eerste gezicht een schending aannemelijk van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 3 van het EVRM.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het enig middel in de besproken mate ernstig is.

3.3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel het volgende aan:

"De verzoekende partij verwijst naar artikel 39/82§2 van de Vreemdelingenwet.

De ernstige middelen die de schorsing van de aangevochten beslissing verantwoorden worden hierboven uiteengezet.

De bestreden beslissing zal tot gevolg zal hebben dat verzoeker blootgesteld zal worden aan onder meer schendingen van art. 3 EVRM en art. 13 EVRM. Het risico op mensenrechtenschendingen, bij een gedwongen repatriëring naar Hongarije, is meer dan reëel.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen nadeel is een afzonderlijke voorwaarde die afzonderlijk dient te worden beoordeeld (R.v.St. nr. 107.797, 12 juni 2002). Een MOGELIJK nadeel is voldoende (R.v.St. nr. 100.400, 26 oktober 2001).

Huidige procedure gaat niet over de beoordeling van de aangevoerde middelen, enkel de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel (nl. de gedwongen repatriëring naar Bulgarije in het kader van de Dublin III Verordening) alvorens een uitspraak (arrest) te hebben over de nietigverklaringprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij teweeg brengt."

3.4.2.2. Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar niet is aangetoond dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet op zorgvuldige wijze werd gevoerd.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan. Derhalve is de derde voorwaarde vervuld.

3.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden zodat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rotrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**Artikel 1**

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 30 maart 2016 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizendzestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

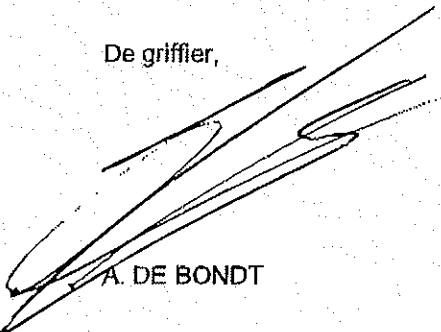
wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

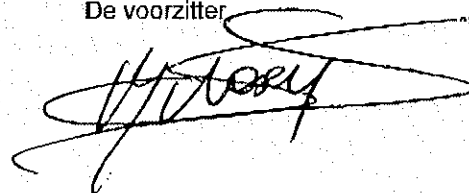
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter

A. DE BONDT

M. RYCKASEYS